

Времето минаваше. Не биваше да се губи нито минута въ праздни приказки съ слоноветѣ. Трѣбваше да се намѣри по-сигурно мѣсто за пренощуване. Мешко схвана много добре, че тукъ, при водата, кждето се събиратъ всички диви звѣрове отъ пустинята, не можеше по-дълго да остане. Не бѣше, обаче, зле да се снабди съ вода и за изъ пжтя. Той се обърна наоколо и видѣ на едно дърво едри като тикви плодове — кокосови орѣхи. Покатери се на дървото и об-рули нѣколко. Съ едно остро длето отъ сандъчето на аероплана Мешко проби орѣхитѣ, изпи сока имъ и ги напълни съ студена вода. После извади ножчето си и се залови да дере кожата на убититѣ лъвовѣ.

Като свърши и тая работа, Мешко натовари всичко въ аероплана и даде знакъ на слоноветѣ, които следѣха съ внимание и страхопочитание всичкитѣ му движения, да дойдатъ и му помогнатъ да измъкне аероплана отъ тревата.

Умнитѣ животни разбраха веднага знака му, приближиха се до аероплана, подхванаха го съ хоботитѣ си отъ всичкитѣ му страни и внимателно го изтеглиха отъ заплетената трева.

Крилатата машина весело забумтѣ и се понесе въ въздуха.

— Сбогомъ, сбогомъ! мили, добри слончета, — извика Мешко и замаха съ шапката си.

Слоноветѣ му отвърнаха сжщо съ махане на хоботитѣ си и продължиха да махатъ, додето аеропланътъ се изгуби въ синевината на южното небе.

(Следватъ и други приключения на Мешко).

Николай Фолъ

ПРИКАЗКА ЗА ФАСТЪКА

Сбраха се единъ день пухестото глухарче, ситната овчарска торбица, жълтата лайка и моравата коприва да се оплакватъ. Овчарската торбица се присрами, разтърси торбичкитѣ си и продума:

— Години наредъ нашитѣ дѣди, майкитѣ и братята ни сж расли въ дѣдо Симовата нива и никой не ни е душилъ така, както тоя омразенъ Фастъкъ. Две години отъ какъ го принесоха при насъ, и той се забрави. Разгордѣ се и не